

צו לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים (נוכח חדש), התשל"ז-1976

בפני:
השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב

בעניין שבין:

הקובל

המשנה למנכ"ל משרד הבריאות
ע"י ב"כ - עו"ד שרה שר-לב

לבין:

הנקבלת

ד"ר יעל מריק
ע"י ב"כ - עו"ד חדווה לרין

ה ח ל ט ה

העובדות

1. בתקופה הרלוונטית בשנת 2008, הייתה הנקבלת, ד"ר יעל מריק (להלן - הנקבלת), מנהלת המחלקה האונקולוגית במרכז הרפואי לניאדו (להלן - בית החולים).

כנגד הנקבלת ושני רופאים נוספים, הוגשה קובלנה על-ידי המשנה למנכ"ל משרד הבריאות, על כך שנתנו לחולה, [REDACTED] (להלן - החולה), טיפול כימותרפי נגד סרטן, ללא שנערכו קודם לכן בדיקות המאמתות את האבחנה שהחולה לקתה בסרטן. יצוין, כי החולה לא עברה כל בדיקה פתולוגית או ביופסיה לשם אבחנה סופית של מצבה, טרם מתן הטיפול הכימותרפי.

2. לאחר תחילת מתן הטיפול הכימותרפי, ובעקבות התערבותה של ד"ר בלה קאופמן, אונקולוגית בכירה מהמרכז הרפואי ע"ש שיבא וחברה בארגון "רופאים לזכויות האדם", אשר פנתה טלפונית לנקבלת והזהירה מביצוע טיפול כימותרפי לחולה ללא אבחנה פתולוגית ברורה - הופסק הטיפול והחולה נשלחה לביצוע בדיקה לפרוסקופיה וביופסיה. בוצעו הבדיקה שנערכה ביום 9.12.08 נקבע כי: "אין עדות לתאים ממאירים". ומדובר במחלה גרנולומטוטית. החולה קיבלה טיפול תרופתי והחלימה ממחלתה.

הקובלנה

3. נוכח התנהגותה המפורטת לעיל, החליט המשנה למנכ"ל משרד הבריאות להגיש כנגדה קובלנה, ביחד עם שני רופאים נוספים.

בנוסח הקובלנה המתקן שהוגש נגד הנקבלת נאמר כדלהלן:

"הנקבלת 3 גילתה התנהגות שאינה הולמת רפוא מורשה ורשלנות חמורה במילוי תפקידה כאמור בסעיפים 41(1) ו- (3) לפקודה, בכך שמעיון בדוח סיכום בלבד, ולמרות שידעה שלא ברצעה כל בדיקה לפרסקופיה כדי להגיע לאבחנה ברורה, קבלה אבחנתו של הנקבל 2 שמדובר בחולה שסובלת מתהליך ממאיר מפרשנו וביצעה בחולה טיפול כימותרפיה מיותר ללא כל אינדיקציה. רק לאחר קבלת פנייה מגורם מקצועי בכיר, הנקבלת 3 דחתה המשך הטיפול עד לקבלת תוצאות בדיקה לפרסקופיה ואבחנה סופית".

הנקבלת הדחתה במיוחס לה בקובלנה המתוקנת, וב"כ הצדדים המליצו במשותף בפני ועדת המשמעת להמליץ להטיל עליה אמצעי משמעת של נזיפה.

דוח הוועדה

4. בדין וחשבון שהגישה ביום 13.5.12, לאחר שהרשיעה את הנקבלת במעשים שיוחסו לה בקובלנה, בהסתמך על הדאתה, קבעה הוועדה כי:

"נראה לנו כי קבלת עמדת הצדדים בדבר אמצעי משמעת של נזיפה בלבד, מעבירה מסר לא נכון לציבור הרופאים, ולציבור החולים כאחד, ועל כן סטייה מהסדר הטיעון והמלצה על התליית רישיונה של הנקבלת, היא ראויה".

באשר לתקופת ההתלייה של הרישיון – נחלקו דעות חברי הוועדה. לדעת רוב חברי הוועדה – ד"ר ב' עזיאל וצ"ד ע' אלטשולר – ניתן להסתפק בהתליית הרישיון למשך חדשים (2) בלבד, זאת נוכח הנסיבות המיוחדות של המקרה, ביניהן: כוונתה של הנקבלת לסייע לחולה, לקחת האחריות על מעשיה והכאה על חטא, וכן גישתו המקילה של ב"כ הקובל להסתפק בנזיפה בלבד.

יו"ר הוועדה, ד"ר יוסי בר, ציין בדעת המיעוט את חומרת התנהגותה של הנקבלת, אשר נתנה לחולה טיפול כימי, למרות שידעה שהיא לא עברה כל בדיקה פתולוגית או ביופסיה לשם אבחנה ברורה של מחלתה. לדעת ד"ר בר, התנהגותה של הנקבלת, בנסיבות המקרה, הינה "בגדר רשלנות רפואית חמורה ביותר, מעשה שנעשה בידעין ובמחשע", ולכן יש מקום להמליץ להתלות את רישיונה לתקופה של 18 חדשים.

החלטה

5. אכן, התנהגותה של הנקבלת בפרשה זו הינה רעה וחמורה, ולא הייתה כל הצדקה לעמדת ב"כ הקובל להסתפק במקרה זה באמצעי משמעת קל ביותר, דהיינו, נזיפה בלבד. בצדק דחתה הוועדה את המלצתה המשותפת של בעלי הדין לגבי העונש הקל, והגיעה למסקנה כי האמצעי של התליית רישיון הוא הראוי בנסיבות המקרה דנן.

לאחר ששקלתי בכובד ראש את המלצותיהם של חברי הוועדה המכובדים – זו של דעת הרוב וזו של דעת המיעוט – ששתייהן היו מבוססות ומנומקות כדבעי, החלטתי לנקוט, זו הפעם, בגישת בית הלל, ולאמץ את דעת רוב חברי הוועדה. זאת – בהתחשב בנסיבותיה המקילות של הנקבלת, כמפורט בדוח רוב חברי הוועדה וכעולה מחומר הראיות, ובעיקר בעובדה שהענישה המוילצת מהווה סטייה מהסדר הטיעון שהושג בין הצדדים – שאז, בכל מקרה, אין למצות את הדין עם הנידון עד תום סבורני, כי גם אם דחיית הסדר הטיעון לגבי מידת העונש הינו מוצדק – כבמקרה דנן – הטייה הימנו חייבת להיות מידתית וראויה, כפי שנקבע לא אחת גם ע"י בתי המשפט.

אשר על כן, הניי מחליט לאמץ את המלצת רוב חברי הוועדה, ולהטיל על הנקבלת, ד"ר יעל מריק, אמצעי משמעת של התליית רישיון לעסוק ברפואה למשך חדשים (2), החל מיום 15.7.12.

ניתן היום 5.6.12, כ"ו סיון התשע"ב.
המזכירות העביר לצדדים העתק החלטה זו.

אמנון סטרשניב, שופט (בדימוס)